

Artemis Kelosaari

## **Tohtori Kenzien luusaha**

### Prologi

Tummat ääriviivat erottuivat jo, kun tutkimusavustajat kaatoivat kuumaa hapotettua vettä jääkerrokselle. Tohtori Nicholas Frye hengitti kiihtyneesti, kun hänen tummat silmänsä seurasivat prosessia; vieressä seisovaan paikalliseen tutkijakollegaan ne eivät vilkaisseetkaan. Ei kestäisi enää kauan, kun kohde olisi paljaana tutkimuksen aloittamista varten. Frye oli jo ottanut työkalupakkinsa esiin ja teroittanut instrumenttinsa.

Kyseessä oli suoranainen sensaatio antropologian kentällä. Pohjois-Uralin parintuhannen vuoden takaisesta asutuksesta oli pitkään tiedetty hyvin vähän. Vasta edellisenä syksynä sieltä oli puhtaan sattuman kautta löydetty ikijään peittämä, komeasti koristeltu hautakammio, ja nyt, pitkien kaivausten jälkeen, siellä levännyt vainaja oli vihdoin saatu kuljetettua tutkimusasemalle lähempään tarkasteluun. Aivan varmasti jopa valtamedia kiinnostuisi, kunhan kaikki tarpeelliset tutkimukset olisi tehty ja niiden pohjalta saataisiin paljon uutta tietoa kadonneesta kulttuurista. Ennen muuta Frye tekisi ehkä vihdoinkin oikean tieteellisen läpimurron. Ei hän ollut turhaan viettänyt itäisen suurvallan pohjoisosissa kokonaista vuotta. Sen jälkeen, kun hän oli valmistunut Albertan yliopistosta erinomaisin arvosanoin yli kolmekymmentä vuotta aikaisemmin, hän oli ollut mukana useiden erilaisten muumioiden tutkimuksissa eri puolilla maailmaa, mutta yksikään niistä ei ollut ollut yhtä merkittävä löytö kuin tämä.

Fryen intoa lisäsi se, että kyseessä oli nimenomaan jäämuumio. Pakastekuivatut vainajat olivat herättäneet hänessä erityistä kiihkoa aina siitä projektista lähtien, johon hän oli osallistunut osana lopputyötään. Aivan erityistä kiihkoa.

Hitaasti kohde alkoi kuoriutua jääpeitteen sisältä. Frye pidatti henkeään. Hänen silmiensä eteen paljastui kiiltävän nahan peittämä luurankomainen ihmishahmo, joka oli muutamaa ketjua ja kankaan jäännettä lukuun ottamatta alasti. Miekka ja keihäs lojuivat vainajan vieressä. Sen kasvot... Kasvojen toinen puoli oli käytännössä pelkkä kallo, mutta toista puolta peitti yhä nahkamainen iho. Silmäluomet ja huulet olivat tallella, nenänpää hieman kulunut. Vaikka Frye oli aseiden perusteella ensin luullut vainajaa mieheksi, lantio ja kuihtuneet rinnat viittasivat pikemminkin naiseen.

Kun Frye kumartui tutkimuskohteen puoleen ja veti kumihansikkaat käteensä, hän tunsu kauhunsävähdyksen. Kolmenkymmenen vuoden takainen muisto välähti hänen tajuntaansa. Frye ravisti päätään ja tarkensi katseensa

kohteeseen, jota tutkimuspöydän voimakkaat lamput valaisivat. Muumio makasi hiljaa kuin kuollut, joka se tietysti olikin. Hitaasti Frye ryhtyi suorittamaan ulkoista tutkimusta. Avustajiensa tuella hän käänteli, levitti ja tunnusteli kohdetta, sen jääkylmää ja nahkeaa olemusta.

Frye voihkaisi ääneen tuntiessaan elimensä jäykistyvän. Kukaan ei tuntunut huomaavan. Ei sitäkään, kuinka hänen äänensä värähteli hänen puhuessaan sanelukoneeseen mahdollisimman ilmeettömästi.

Ulkoisen tutkimuksen jälkeen kohde suljettiin pakastearkkuun odottamaan ruumiinavausta. Kun kaikki muut tutkimusryhmäläiset olivat poistuneet majoitustiloihin, Frye asteli mahdollisimman vaimein askelin pakastearkun luo ja avasi sen. Siellä muumio makasi, ja valkea jää sen ympärillä muistutti jähmettynyttä siemennestettä. Se oli kaunis... Frye puri hammasta. Ei. Nyt ei saanut antaa valtaa vanhoille himoille. Ne olivat historiaa. Menneitä hairahduksia, jotka olivat maksaneet hänelle jo yhden avioliiton ja yhden työpaikan. Tohtori Nicholas Frye oli vakava tutkija, arvostettu oikeuslääketieteellinen antropologi. Se, mikä hän oli halunnut olla jo opiskelijasta saakka.

Silloin... Frye ei ollut uskoa silmiään. Muumion käsi kohosi, ensin hitaasti ja tuskallisen näköisesti. Sitten luisevat sormet puristuivat nyrkkiin, ja käsi heilahti kohti Fryeta. Sen liike oli kuitenkin epävarma ja voimaton, ja Frye ehti kavahtaa taaemmas.

Nicholas Frye iski arkun kannen kiinni. Kauhun pyyhki hänen näkökenttäänsä ylitse punaisina ja mustina välähdyksinä, pahoinvointi kouristi kurkkua. Hän kaivoi takkinsa taskusta puhelimen. Hänen kätensä vapisivat niin, että oikean numeron löytäminen kesti minuutteja. Eihän Frye sitä paitsi ollut käyttänyt tuota numeroa useaan vuoteen. Hän ei ollut nähnytkään sen omistajaa viimeksi kuin tieteellisessä kongressissa vuosi tai pari sitten, ja silloinkin kaukana puhujanpöntössä. He olivat vaihtaneet keskenään vain lyhyen kädenheilautuksen, kun Frye – jota ei ollut kutsuttu puhumaan – oli istahtanut eturiviin kuuntelemaan lumoutuneena, miten jäykästi artikuloiva tenoriäänä puhui vainajien tutkimisesta ja siitä, miten se voisi hyödyttää koko ihmiskunnan yleistä hyvinvointia. Aivan kuten opiskeluaikoina, jolloin kyseinen Fryeta vain reilun vuosikymmenen vanhempi tohtori oli sinetöinyt hänen päätöksensä ryhtyä tutkijaksi.

Maapallon toisella puolella antropologian emeritusprofessori Warren Kenzie heräsi puhelimensa ääneen. Alle puolen tunnin kuluttua hän istui taksissa matkalla lentokentälle.